

Magdaléna kráčala po ulici a ako vždycky snívala o láske. Mala za sebou stretnutie s mužom svojho srdca a jeho ľahostajné chovanie ju veľmi roztrpčilo. Ako vždy, keď na ňu pozrel krivým okom, cítila temer zúfalstvo. Nevedela pochopiť ako je možné, že jej lásku neopätuje. Svet bez lásky jej pripadal šedivý a zbytočný, život márný. Bola síce matkou, dcérou, manželkou, zažívala rôzne formy lásky, ale už dlho sa necítila byť milovanou ženou, vlastne nikdy nezažila bezpodmienečnú partnerskú lásku, s ktorou by sa mohla cítiť jedinečnou a nenahraditeľnou. Zdalo sa jej to byť nespravodlivé. Jej srdce prekypovalo citom, o ktorý nikto nestál. Žeby to bolo prekliatie? Rodová kliatba, o ktorej často od svojho detstva počúvala? Celé roky svojho života hľadala partnerskú lásku muža a miesto nej sa stretávala s ľahostajnosťou, nepochopením a zradou.

Do cesty sa jej postavila mladá, pekne oblečená a čistá cigánka. Mala krásne, výrazné, rubínové náušnice. „Mladá pani, kde je Karadžičová ulica?“, oslovila ju naliehavým, neodbytným tónom. Nechcelo sa jej premýšľať o otázke a tiež sa nechcela nechať vyrušovať v svojich úvahách, preto pohotovo odpovedala: „Neviem, nie som z Bratislavy“.

„Vy jste, ale veľká pani. Škoda jenom, že máte stále smulu a nešťastí,“ usilovala nezvaná spoločníčka naďalej o pozornosť slovensko – česky s rómskym prízvukom. „To proto, že nesete s sebou prokletí, strašnou rodovou kletbu“, zabodovala neobvyklým prehlásením, ktorému Magdaléna dobre rozumela. Keď cigánka vyslovila nahlas jej tajné obavy a tušenia, zrazu si získala jej pozornosť, záujem a dôveru. „Čo vy o tom môžete vedieť?“ „Všetchno, úplně všechno.“

Za malú chvíľu už spolu sedeli na lavičke pred starou tržnicou, mladá žena vyhovelá požiadavkám cigánky a odovzdala jej dobrovoľne všetky svoje šperky – krásne náušnice, ktoré iba nedávno výhodne kúpila v zastavárni, potom ich očisťovala v soli a na slnku a mala z nich veľkú radosť a dva prstene, starú zlatnícku prácu, ktoré boli rodinnými klenotmi, červený prsteň s rubínom a veľmi pekný prsteň, ktorý bol celý ozdobený malými zirkónmi. Cigánka držala prstene a náušnice v zovretej dlani, pridala k nim tri vlasy, ktoré žene šikovne vytrhla z hlavy, pozerala sa sústredene do prázdna pred seba, akoby tam videla nejaký dej a začala pomaly monotónnym hlasom rozprávať. Pred Magdaléniným duchovným zrakom sa začal rozvíjať neuveriteľný, ale nesmierne zaujímavý príbeh, ktorý ju vytrhával z reality rušného námestia a preniesol ju na nádvorie stredovekého hradu, kde jej kruté dianie zastavovalo dych.

Bolo to v Uhorsku asi okolo roku 1450 za vlády Mateja Korvína, na slávnom Abovskom hrade Slanec. Po nádvorí hradu dvaja krutí zbrojnoši ako bezduché roboty ťahali po kamennej dlažbe nádvorie utrápenú, špinavú, zmučenú a krehkú, starú cigánku Hanach. Hanach bola predtým na hrade rešpektovanou a váženou osobou, pretože dokázala panstvu predpovedať budúcnosť a výsledky bojov, keď bol hrad ohrozovaný osmanskými Turkmi. Dokázala svojimi radami pomôcť aj v období hladomorov, keďže vždy vedela kde a akým spôsobom je možné kúpiť alebo vymeniť potraviny pre tých čo hrad obývali. Svojimi veštami a radami poskytovala také cenné služby Abovcem, že sa zdalo, že sa dostala pod ich ochranu a bola podľa svetských merítok neohroziteľná. Jemná a vznešená Svanhilda, prekrásna hradná pani so žiariacimi, rozpustenými, dlhými červenomahagonovými vlasmi, neurobila žiadne dôležité rozhodnutie bez nej. Rada v podvečer sedávala pri rozpálenom krbe a nechávala si ju zavolať, aby mohli spolu vykladať karty – nádherne vyfarbené a umelecky spracované tarotové symboly, ktoré im umožňovali predvídať všetky nasledujúce deje. Hanach tiež vykladala z kalužiek vody a z oblakov a mnohé veci vedela iba tak, proste, že to jednoducho vedela. Vzniklo medzi nimi zvláštne priateľstvo, pričom pani bola vždy paňou, ale dôstojnosť a moc vedmy nikdy neohrozovala. Pani Svanhilda mala Hanach veľmi rada, často sa spolu rozprávali o mnohých veciach života, pričom Hanach prejavovala svoju životnú múdrosť, duchovnú vyspelosť a skúsenosť. Nikdy nič neposudzovala a neodsudzovala, ale bolo jej umožnené radíť a jej rady boli rešpektované a z toho zákonite vyplývala možnosť využívať svoje postavenie vo vzťahu k panstvu aj na to, aby ho učila a vychovávala. Tiež mala vzťah k milej, dobrej a krásnej Svanhilde, ktorá navyše mala dar liečiť a preto dovoľovala, aby k nej prichádzali

aj biedni a chorí z podhradia. Tým sa bariéra medzi obidvomi ženami stále zmenšovala. Takže nebolo vôbec proti miestnym zvyklostiam, keď sa Svanhilda zdôverila Hanach so svojim intímny rodinným problémom a požiadala ju o radu a pomoc. Stárnuci hradný pán Štefan sa jej stále menej venoval a nevyhľadával jej spoločnosť, takže sa už vôbec ako manželia nestýkali. Svanhilde to najprv vôbec neprekážalo, pretože sa mohla venovať záhadnému svetu bielej mágie, do ktorého stále častejšie vstupovali s Hanach a liečeniu chorých. Bola hrdá na svoju moc liečiteľky a vedmy, takže si ani nevšimla ako nebadane strácala moc ženy. Bola jej vzatá moc, ktorú nepoužívala. Ako rešpektovaná, vážená a milovaná žena v postavení hradnej pani mohla vládnuť mocou nevidanou, zjemniť a zušľachtiť svoje okolie a svojho muža Štefana. Sprostredkovať mu duchovnú silu z večnosti! Ten totiž bez jej jemného vplyvu načisto zdivočel. Svojej žene už vôbec nerozumel, asi ju ešte mal rád, ale nebolo to milovanie, v jeho vzťahu bola veľká dávka sklamaní z nepochopenia a neprijatia kedysi milovanou ženou. Jej duša lietala v oblakoch a duša pána Štefana bola stále na zemi., takže nemohol nastať ani jediný okamih vzácneho porozumenia a zblíženia. Svojím slúžkam mohol poľahky vysvetliť čo by ho potešilo a tak ich stále častejšie navštevoval. Týmto počínaním sa od svojej ženy stále viac vzdialoval, takže moc, ktorej sa Svanhilda vzdávala spočiatku dobrovoľne, bola zrazu pre ňu nenávratne stratená. Hrubý a zdivočený Štefan, opantaný temnou sexuálnou energiou svojich slúžok už nebol prístupný žiadnym jemnejším vplyvom. Kedykoľvek sa Svanhilda pokúsila o komunikáciu, Štefan začal bezdôvodne kričať a vyvolával konflikt, takže každý pokus o kontakt bol pre Svanhildu pokorujúci až nakoniec sa ani nepokúsila čokoľvek zmeniť. Zostávala jediná možnosť, mohla by zasiahnúť Hanach so svojou magickou mocou. Hanach veľmi ľutovala svoju pani Svanhildu, takže hneď pri prvej príležitosti, keď ju Štefan požiadala o vešteckú predpoveď výsledkov pripravovaného lovu, sa pokúsila zasiahnúť.- „Môj pane, ak neobnovíte svoju lásku k pani Svanhilde a ďalej ju budete zrádzať so slúžkami kruto za to zaplatíte. Bohatstvo hradu sa nenávratne stratí a príde strašná choroba, ktorá Vás skláti“, Hanach nevedojak vyjadrila prosté pôsobenie večných karmických zákonov, takže sa ani nemusela veľmi snažiť o vešteckú predpoveď a ani sa nemusela znižovať k pokusu o manipuláciu.- „Ty stará ježibaba, nedovolím ti takéto predpovede, uvidíš bosorka, keď sa objaví strašná choroba, ty budeš prvá, ktorú nechám zmárniť, nechcel počuť prostú pravdu hradný pán Štefan. – „Takže hľad' použiť svoju moc, aby si chorobe zabránila, inak uvidíš, vystriham ťa, veľmi kruto ťa zmárnim,“ reval hradný pán.

Netrvalo dlho a strašná choroba sa objavila. V tej dobe sa šíril mor obchodnými cestami po celom Uhorsku a znenazdania ochoreli ľudia v podhradí. Hradný pán sa vydesil, že sa predpoveď naplňuje. Nebolo v silách Hanach, ani hradnej pani chorých v podhradí vyliečiť. Choroba bola strašnejšia, než sa dalo očakávať. Bola ničivá a usmrcovala človeka za človekom, s ničím podobným sa predtým nestretli. Ochoreli ďalší ľudia v podhradí a dve slúžky, ktoré bývali a pracovali na hrade. Pán bol celý sivý od strachu. Veľmi sa bál choroby a smrti. Jeho jediným radcom bol jeho vlastný strach, keď stratil kontakt so svojou jemnou a múdrou ženou Svanhildou. Nevediac ako uniknúť pred veštbou, rozhodol sa svoju hrozbu naplniť. Aby hrad čo najlepšie ochránil pred „magickým vplyvom“ cigánky, nechal ju zbrojnošmi odvieť do lesa pod hradom, kde bola v kamenistej zemi vykopaná diera, ktorá bola zvrchu zamrežovaná. Do tejto diery nemilosrdne sotili úbohú Hanach, ktorá sa márne bránila a plakala a volala na pomoc svoju dobrú pani Svanhildu. Tá o ničom nevedela, vedela iba, že sa Hanach stratila, ale nepátrala po nej. Neurobila to čo mohla urobiť, nepokúsila sa zistiť čo sa stalo a úbohú Hanach zachrániť. Je možné, že cítila ako sa zlo a krutosť blíži, ale zvyknutá vyhýbať sa konfliktom so Štefanom, ako pštros strčila hlavu do piesku a nekonala. Keď potom hradný pán druhý deň na koni prišiel skontrolovať dielo svojich zbrojnošov, zmrznutá, zúfala a vyhľadovaná Hanach sa vyškrabala k mreži, plakala a pekne ho prosila, aby ju pustil. Hlad jej spaľoval útroby a vedela, že zomrie strašnou smrťou vyhladovaním. Jej prosby pána Štefana neobmákčili, ale naopak vyvolali v ňom zvieraciu krutosť a sadizmus, takže sa tešil, že ju vidí takú zlomenú a umučenú – mocnú a múdru Hanach. S divým rehotom vysadal na koňa a vtedy vzdávajúc sa, ale ešte stále mocná vedma vyriekla krutú kliatbu:“ **Keď máš také kamenné srdce, že ma necháš hladom zahynúť, nech všetkým Tvojim mužským potomkom na večné veky srdce zažíva v tele skamenie, nech sa tvoj rod nerozširuje po meči**

a nech ženy tvojho rodu nemôžu zažívať lásku na večné veky až dovedy, kým kliatbu nezlomí srdce po láske túžiacej ženy svojou nezlomnou túžbou a zúfalstvom. Tak nech sa stane.

Samuel Abo, po Štefanovi I. druhý kráľ Uhorska bol zakladateľom veľmi slávneho rodu, vskutku kráľovského, ktorý vlastnil hrady po celom súčasnom Slovensku. V dobe uskutočnenia príbehu a zmárnenia Hanach bola rodina na vrchole svojej slávy, moci a rozmachu. Po vyslovení kliatby naozaj došlo k jej naplneniu, pretože moc Abovského rodu postupne upadala. V každej ďalšej generácii bolo stále menej mužských potomkov, nositeľov mena. V Rákociho povstaní bol rod kruto potlačený, takže v období rokov 1703 – 1708 museli Abovci postupne opúšťať hrad za hradom. Veľa mužov, zahynulo násilným spôsobom v bitkách a v povstaní. Jeden z posledných nositeľov mena Abo ušiel s rodinou loďou do Ameriky a tu nechal tajne dvojmesačného syna z ktorého rod pokračoval už pod zmeneným menom. Rákociho povstanie prakticky znamenalo definitívny koniec mena Abo, takže rod musel pokračovať skryte. Bolo to približne 250 rokov po vyslovení kliatby, ďalších 250 rokov rod živoril. Mužská časť rodiny zomierala na srdcové choroby, nerodili sa chlapci, v každej generácii a v každej vetve zostával iba jeden pokračovateľ. Ženy boli potlačované a nešťastné a žili v nedôstojných vzťahoch bez lásky, takže storočia citového útlaku ich prinútili na svoj kráľovský pôvod a dôstojnosť zabudnúť. Často žobrali o lásku a stávali sa vskutku „mučeníčkami lásky“, keď vzdávajúc sa svojej kráľovskej vznešenosti všetko svojim partnerom odpúšťali a dovolili, aby bolo s nimi zachádzané s neúctou a neláskou. Alebo naopak kráčali svetom samé a bez rodín. Aj keď sa odtrhli od rodiny a žili vzdialene, pokúšajúc sa vytvoriť si svoj vlastný svet, kliatba ich vždycky nakoniec dostihla, takže ťažko získaných partnerov strácali.

Tak uplynulo 500 rokov. Trojica aktérov príbehu Štefan, Hanach a Svanhilda sa znovu inkarnovala v jednej vetve prekliateho rodu. Vyššia Prozreteľnosť im dovoľovala po 500 ročnom odstupe a po niekoľkých ďalších inkarnáciach na iných miestach, uplatniť získanú duchovnú vyspelosť a skúsenosť a zrušiť tragické pôsobenie kliatby. Premárnenie tejto príležitosti by znamenalo ďalších 500 rokov utrpenia rodiny. Tentokrát bol Štefan otcom staršej dcéry Evy /Hanach/ a mladšej Magdalény /Svanhildy/. Už v detstve obidvoch dcér, otec Štefan každým svojim skutkom usiloval o odpustenie a vyrovnanie karmy. Vtedy, keď deti prebaľoval, keď ich hýčkal, keď sa o ne s nesmiernou láskou staral, aby boli vždy nasýtené, oblečené, aby im vôbec nič nechýbalo... Poskytol im vzdelanie a takú mieru lásky a bezpečia aká len bola v jeho silách.

Keď Magdaléna dospela bolo jasné, že do tohto života bola obdarená všetkými darmi, ktorými vládla ako Svanhilda. Mala krásne, dlhé červenomahagonové vlasy, prirodzenú vznešenosť a magnetizmus, vrodenuú citlivosť, dobrotu srdca a dar liečiť. Aj keď jej vzťah k otcovi Štefanovi nebol úplne bez problémov, keďže v jej podvedomí ešte stále rezonovalo ich nenaplnené partnerstvo, postupne ako duchovne vospievala sa naučila ho rešpektovať a tolerovať a dokázala mu odpustiť. Keď sa jej to podarilo, začala ho liečiť tak isto bylinnými prostriedkami ako kedysi Svanhilda., čím pôsobenie kliatby neustále zmierňovala. Štefan chvalabohu žil 40 rokov s ochorením srdca a dožíval sa svojich 86 rokov ako jeden z najdlhšie žijúcich mužov v rode. Eva /Hanach/ bola v tomto živote veľmi duchovne vyspelá a aj keď celý hrozný zážitok z predchádzajúcej spoločnej inkarnácie jej bol sprístupnený, Štefanovi a Svanhilde odpustila a už necítila žiadnu krivdu a hnev. K rozviazaniu kliatby chýbalo už iba jediné – jej konečné naplnenie prostredníctvom po láske túžiacej Magdalény.

Magdaléna pozorne počúvala, tiekli jej slzy po líkach a vzlykala: „Moja milá, úbohá Hanach, tak veľmi som ťa mala rada, prečo len som ti nepomohla? Odpusť mi prosím, odpusť.“ V tej vzácnej chvíli zrazu jasne vedela, že bola Svanhildou. Keď sa po mnohých generáciách znovu inkarnovala do Abovského rodu mala možnosť všetko napraviť. Jej celoživotné túženie nebolo zbytočné. Považovala lásku za najvyššiu hodnotu a nikdy sa nevzdávala, nikdy v svojich túžbach nepoľavila a nestrácala nádej, že ju raz získa. Kliatba ju mohla tak veľmi zasiahnúť iba preto, že si ju ako Svanhilda zaslúžila. Utrpenie, ktoré bez lásky zažívala a teraz úprimná ľútosť a súcit s umučanou Hanach, tiež prosba o odpustenie akoby zrazu zmazali jej karmickú vinu. Jej zmučené srdce bolo tým srdcom „po láske túžiacej ženy“, ono jediné mohlo krutú rodovú kliatbu zlomiť

„svojou nezlomnou túžbou a zúfalstvom“, ktoré sa rovnalo zúfalstvu Hanach uväznenej v bezvýchodiskovej kamennej jame. Cítila v tejto katarze ako sa to nenávratne deje, okovy kliatby padajú a ona sa zrazu stáva voľnou a pripravenou vzlietnuť, pritiahnúť čistú lásku dobrého, láskavého a milého muža.

Posledné slová cigánky na námestí jej ešte zneli v ušiach, keď šťastná a bez šperkov odchádzala: **Ten, ktorý príde, ak mu dáte svoju lásku, vás bude do smrti milovať. Nikdy vás neopustí, nikdy vás nezradí a nesklame a bude stále s vami. Keď na krídlach vzájomnej lásky zažijete okamihy nevýslovného šťastia, stanete sa jeden pre druhého pozemskými anjelmi.**